

Zatorej keršanski očetje in matere! išite z vestno skerbjô bogaboječnost v mlade serca otrók vsaditi, in odvrăčujte vse, kar jim na telesu in duši škodovati utegne. Krotíte v njih hudo poželenje, in varvajte se, de jim ne bote še sami skušnjav in slabe prilôžnosti delali ali privolili. Še le vadite jih, si kej odreči in premagovati se, de si bodo zatajevanje samiga sebe prilastili, brez kteriga človek v resnici nikoli srečen biti ne more. Varite svoje otroke pohujšanja in zapeljevanja, in v Božjim strahu jih izrédite. *V šoli in v cerkvi* — tam naj se vidijo vaši otrôci. V ta dva kraja jih vodíte in pošiljajte; in de bodo ondi prejeti navki sad obrodili, *z besedo in izgledam* domá poskerbite. Takó vam bodo otrôci v veselje in tolažbo izrastli in v podpóro vaše starosti; z lahko vestjô in mirnim sercam bote potém o smertni uri svojo dušo Gospodu izročili.

Pa tudi vi, voditeli nedolžne mladine! duhovni in drugi učitelji! o prizadenite si vse, de bote otročiče od oménjenih slabih prilôžnost po svoji môči odvrăčevali, njih nedolžnost skerbno varovali, in ljubezen Božjo v njih sercih redili in ohranili! Veliko veliko dobriga bote s tem storili, in veliko zasluženje in plačilo za to pri Bógu imeli.

Narodski običaji v Železnikah.

VII. Velikonočne veselice.

Med veselice in igre, ki jih mladina o velikonočnih praznikih pri nas igra, se štejejo: Žumra klicati, kloftavca, Marajona, Jera truma, Orla, Farbe, Zamorčke in Kolter šivati. —

Žumra kličejo le dekleta, in scer takole: Pod lipo napravijo dve klopi, ki ste si nasproti in kake 3 sežnje ena od druge oddaljene. Na eno klop se vsedejo tri, na drugo klop vse druge dekleta, kar jih igrati hoče. Zdaj zapojejo na prvi klopi sedeče tri dekleta:

Le vun je jezdil Žumer,

Le vun je jezdil njega drug. —

Vse dekleta: O kaj nam hoče Žumer?

na drugi klopi O kaj nam hoče njega drug.

Tri dekleta: On hoče vašo hčerko,
On hoče vašo hčerko. —

Vse dekleta: Mi je ne damo Žumru,
Mi je ne damo njega drug!

Tri dekleta: Le dajte mati hčerko,
Dokler jo možje prosijo.

Vse dekleta: Mi je ne damo Žumru,
Mi je ne damo njega drug!

Tri dekleta: Če je sami ne daste,
Jo po sili vzamemo. —

Vse dekleta: Le si jo zberi Žumer,
Le si jo zberi njega drug! —

Tri dekleta zdaj eno, katero si bodi po imenu pokličejo, ker zapejejo na priliko:

O lesem lesem Micka
Sprelepa mlada Micika,

in pri tih besedah se presede poklicana na drugo klop k unem trem, in zdaj zopet začnejo pesem od konca prepevati. To gre po tem tako dolgo, dokler perve tri vsih deklet na svojo klop ne skličejo. Potem je igra končana. Da mora ta igra silno stara biti, spričuje nje lepi miloglasni (mol) napev, v katerem veje prav staroslovanski duh. —

Kloftarca igrajo navadno odrašeni fantje. Na nizek čevljar-ski stol se vsede en fant z ruto v rokah, katero pri enem koncu derži, drugi fant, ki ga varha imenujejo, prime ruto za drugi konc. Vsi drugi se vstopijo v kolobar okoli nju. Kadar varh na stolu sedečega fanta med besedo „dober je“ po glavi kercne, se igra začne; fantje skušajo zdaj na stolu sedečega po herbtu al po glavi bunkati, al varh ibčno okoli njega skaklja in ga prav umetno brani; gleda pa tudi, da bi on ktereга zadel, vender se ne sme dalje oddaljiti, kakor je ruta dolga, katero obadva ves čas vsak za svoj konc deržati morata. Če kateri na stolu sedečega fanta, brez od varha zadet biti, vdariti more, zakliče: ena, in potem pri vsakem vdarcu štejejo eno naprej do devete, se pravi,

če je varh tako nevkreten, da on poprej nobenega zadeti nemore; če pa ktereга zadene, sede potem zadeti na stol, poprejšni na stolu sedeči potem varje, prvi varh pa odstopi in tako gre igra zopet od začetka naprej. Ako se primeri, kar se pa redko zgodi, da bi do devete našteli, se potem varh na stol vsede in poprej na stolu sedeči varje. Tako igrajo naprej, dokler se ne naveličajo. Opomnim še, da so varhi včasih tudi prav malopridni; posebno, če kakega tevčka varjejo, nalašč pustijo, da ga do kake sedme prav dobro po herbtu krišpajo. Če ima pa varh na ktereга piko, da bi ga rad na stol spravil, šepne na stolu sedečemu, ki potem stol v roke vzame in obadva urno skočita za odmenjenim, da ga varh zadeti more. Pri tej igri je velikokrat smeha in šalj dovolj.

Marajon je zlo navadna igra, vender je imenovana skoraj v slednem kraju drugač. Marajona igrajo pri nas fantje in dekleta, vendar vsak posebej. Odločijo si en kraj, ktereга „cilj“ imenujejo, in scer nar rajši na kakem razpotju, da se od več strani do njega priditi more. Zdaj se vstopijo v kolobar in kakor bi srečkali, se preštevajo do ene določene številke. Ktereга zadnja številka zadene, ta potem lovi. Zdaj se lovec k „cilju“ vstopi in šteje do 20, al 50, al 100 in med tem se morajo drugi razkropiti, ker potem lovec prec loviti začne. Ktereга vjame, ga vdari po herbtu izrekši besedo: „cilj je moj in tvoj;“ kateri pa srečno do cilja prileti, taistega se s roko dotaknivši ravno te besede izreče, in potem čaka, da so drugi al polovljeni al srečno k „cilju“ dospeli. Izgovorijo se pa poprej, al ho prvi al zadnji od lovca vjeti potem drugi pot lovec; če pa nobenega ne vjame, lovi potem še enkrat, dokler poslednič ktereга ne uhvati. Tako igrajo naprej, dokler se jim poljubi. —

(Dalje sledi.)

Listonoša.

Iz Kropo na Gorenskem. Čudno se zdi nekterim visokočastitim gg. duhovnikom, kateri me poznajo, kakor tudi drugim mojim daljnim prijatlom in znancom, da sim učiteljsko službo v *Hrenovcah* na Notrajskem popustil, in se v Kropo podal. Ne čudim se tistim, katerim se čudno zdi, da sim iz Hrenovca